

ELŐHANG

JELENTÉS AZ IGAZGATÓTANÁCSNAK
VASHAJÓ KERESKEDELMI SZINDIKÁTUS
KÖZPONTI HIVATAL
FEROSI BIRTOKOK

Jelentést tesz: *Lodima Bondersil megb. igazgató, Vájtrévi Divízió, Arradsiai Kontinentális Birtokok*

Kelt: *szettemer 29-én, 1578-ban (a vállalati naptár szerint a 135. vállalati esztendő 166. napján)*

Téma: *Havelik Dunmorn úr, Vájtrévi Divízió, Arradsiai Kontinentális Birtokok igazgatójának halála körüli események*

Nagyra becsült Uraim és Hölgyeim!

Mire ez a jelentés elér Önökhöz, a kéktranszon keresztül már minden bizonnal értesülnek közvetlen felettesem, Havelik Dunmorn úr haláláról, valamint a tragikus esemény további áldozatainak megbecsült számáról és a jelentős anyagi kár mértékéről. Abban a reményben állítottam össze ezt az írásos beszámolót, hogy elejét vehetem a konkurencia és a Szindikátus alkalmazottai által terjesztett ostoba és tudatlan pletykáknak (lásd a függékben a javasolt elbocsátások és szerződésbontások jegyzékét). Szándékom szerint érhetően és elfogulatlanul kívánok beszámolni az eseményekről,

hogy megkönnyítsem az Igazgatótanács döntéseit, és értesülésekkel szolgáljak a rendeletekhez, amelyeket jónak látnak meghozni.

A kérdéses incidens Vájtrév városának szüretelő- és kikötői negyedében történt szettemer 26-án. A Tisztelt Tanács bizonyára emlékszik még Dunmorn úr dimeszter 12-i kéktranszüzenetére, amelyben elmesélte, miként fogott be sikeresen a Láncmesterek Független Vállalkozó Társaság egy vad feketét az arradsiai belső területek délnyugati vidékén tett hosszas expedíció végén. Továbbá hadd emlékeztessen Önöket a divíziónk által összeállított, tíz negyedévre visszamenő jelentésekre, amelyekben jeleztük az akolban tenyésztett állomány vesztes megfoggyatkozását, köztük a feketékkel, amelyek minden fajta közül a legrövidebb életűnek bizonyultak. Gondolom, nem kell hangsúlyoznom a belterjes és fiatal állományból szüretelt termék csökkenő hatásfokát.

Ennélfogva tehát az élő és egészséges fekete befogását (amely több mint tizenkét éve először sikerült) jelentős izgalom fogadta a Szindikátus alkalmazottainak részéről, amennyiben sok évre előre a gazdagabb érvonalak és a minőségi termék ígéretét hordozta. Sajnos hamar kiderült, bizakodásunk hiábavaló volt.

A több mint ötméteres, kifejtett hím fekete kiváltképp nehezen kezelhetőnek bizonyult. A nyughatatlan állat minduntalan vesztes támadásba lendült, még kábítás alatt és szorosan leköötözött ormánnyal is. A bestiával való viaskodás közben számos szüretelő megsérült, egyikük pedig örök életére megnyomorodott, amikor a vadállat, többórányi tettetett szundikálást követően, a karám oldalának nyomta. A szüretelők és természettudósok egyaránt leírták már az arradsiai vidékeken élő különböző fajták ravaszságát, de bevallom, a személyes biztonságomat is veszélyben éreztem, látva az állat által tanúsított alattomos fondorkodást, amit ezen a földrészen eltöltött éveim alatt eddig még sohasem tapasztaltam.

Gyakori kitörésein kívül a fekete ráadásul egyetlen, akolban tenyésztett nőténnyel sem volt hajlandó párosodni, és közönnyel vagy erőszakos viselkedéssel reagált a közelségükre. Ehhez hozzájött még a nőtények rendkívüli vonakodása, hogy vad rokonuk közelében maradjanak, és már a pusztá látványára is kivételesen nyugtalanná és lármássá váltak.

Így hát négy hónap elteltével, amikor többé már nem reménykedhetett a sikeres fedeztetésben, és a példány táplálása és gondozása mind nagyobb költségeket emésztett fel, Dunmorn úr elrendelte a bestia leszüretelését.

Csatolom a Dunmorn úrral történt egyeztetésünk jegyzőkönyvét, amely teljességében tartalmazza a véleményemet az ügyről, így nincsen szükség arra, hogy e lapokon megismételjem azt.

Dunmorn úr úgy határozott, hogy ünnepséget szervez a szüret köré, javítandó a város közhangulatát, amely sokat romlott a piaci válság és a szerződések időtartamának csökkenése következtében. Megszületett tehát a döntés, hogy a szüret ideje a Vérsorsolás napjára essék, amely másfelé nemigen számít ünnepnapnak, de ezen a messzi vidéken egyfajta évente ismétlődő ünnepéllé nőtte ki magát. Az, hogy a szerencsének köszönhetően egy gyermek sorsa jobbra fordulhat, igencsak foglalkoztatja azokat, akik nyomorúságos helyzetük miatt állandó kudarcokkal és akadályokkal néznek farkasszemet.

Az ünnep fényét növelendő, Dunmorn úr felajánlotta, hogy a leszüretelt termék egyötvenedét tombola útján szétosztja a nép között. A hígítatlan fekete jelenlegi piaci árát tekintve a Tisztelt Tanács is megértheti, milyen népszerűségnek örvendett az ötlet, hiszen ez volt a fő oka annak, hogy a sorsdöntő pillanatban akkora tömeg zsúfolódott össze a szüretelőkád környékén.

SZEMÉLYES BESZÁMOLÓ

Továbbra is reménykedem benne, hogy a Tisztelt Tanács megérti, miért nem sikerült felállítanom a végső csapáshoz vezető események pontos láncolatát, még kimerítő erőfeszítéseim ellenére sem. Sok szemtanút sajnálatos módon már elhantoltak, és az életben maradtak elmeállapota számos esetben a tébolyig romlott. A hígítatlan termékkel való találkozás kiszámíthatatlan következményekkel járhat. Magamról szólva annyit mondhatok, hogy nem voltam jelen sem a Vérsorsoláson, sem pedig a szüreten. Ezt az időt az Akadémián töltöttem, tekintve, hogy bőséges felbontatlan levelezés várt rám. Megközelítőleg a tizennegyedik óra után húsz perccel az ablakon beáradó sikolyok zűrzavara elvonta a figyelmemet a munkámról. Odaléptem, hogy megnézzem, mi történt, és megütköztem a városiak látványán, akik meglehetősen fűgén, vagy még inkább páni félelemmel iszkoltak az utcákon. A tömegben megannyi döbbséget arcú, sápadt, zokogó embert láttam, és a csödület közepén megakadt a szemem az egyik tanítványomon, így kinyitottam az ablakot, hogy lekiáltssak neki. A többi leányomhoz hasonlóan eszes és találékony gyermeknek az Akadémia kerítésére felkapaszkodva sikerült kimenekítenie magát a hömpölygő sokaságból, és a rácsoza-

tot szorítva jelentette: „Elszabadult, Asszonyom! A fekete szabadon kószál a városban! Sokan meghaltak!”

Be kell vallanom, hogy ezen a ponton szégyenszemre nem tudtam, mitévő legyek, és ezért természetesen a Tanács bocsánataért esedezem. Azonban, mint azt Önök is tudják, efféle esemény még soha, egyetlenegyszer sem történt a három évtized alatt, amióta a földrészen tartózkodom. Néhány másodpercnyi menthetetlen tévovázás után végül felocsúdtam döbbenetemből, és megkérdeztem a tanítványomat:

– Hogyan történt?

A tanítványaimra egyáltalán nem jellemző zavar ült ki a leányzó arcára, és beletelt fél perc, mire erősen akadozva mesélni kezdett:

– A Vérsorsolás... Volt ott egy asszony... Egy asszony egy gyerekkel...

– Megszokott dolog, hogy gyerekeket is visznek a Vérsorsolásra – feleltem neki, nem kis ingerültséggel. – Beszélj érthetően!

– A nő... – A leány arckifejezése egyszerre árulkodott csodálkozásról és borzadályról. – A nő egyszer csak beugrott.

– Beugrott?

– Igen, asszonyom. A gyermekkel... Fogta a gyermeket, és... beugrott.

– Hová ugrott be?

– A kádba, asszonyom. Éppen akkor, amikor a szüretelő megcsapolta a feketét... Beugrott a kádba.

A tanítványom arcán tükröződő tévova tanácstalanságból, illetve a ruháján látható égésnyomokból és vérfoltokból úgy ítéltam, nem lesz képes további értékes részletekkel szolgálni. Miután meghagytam neki, hogy siesen a hálóterembe, és gondoskodjék a fiatalabb diákok biztonságáról, magamhoz vettem egy készletre való fiolát a hivatali széfemből, és késlekedés nélkül a szüretelőnegyed felé vettem az irányt. Nem terhelem a Tisztelt Tanácsot az útközben tapasztalt pusztítás részletes leírásával, sem mindazzal, amit a szüret helyszínére érve találtam, és a halottakról sem kívánok számot adni. Legyen elég annyi, hogy az ott tapasztaltak alapján hitelt adtam a tanítványom beszámolójának.

A kád maga teljesen szét tört, a vaskos tölgydeszkák szilánkosra szakadtak, és széles körben beterítették a terepet a vadállat vérével egyetemben, amely sűrű tócsákban meggyűlt a kockaköves utcán, és szétfröccsent a környező házak falán, amelyeknek ablakai tárva-nyitva álltak, hogy láthatóvá tegyék Dunmorn úr szenzációját. A nézősereg azon tagjai, akik nem végez-

ték azonnal a szörnyeteg fogai közt, most összevissza botladoztak, vagy őrült tekintettel, kínok közt vergődtek a földön. Mivel az én szervezetemre nincsen hatással a drákvér, megtekinthettem a kád maradványait. A legsűrűbb anyagban egy félig elsüllyedt asszonyi testet találtam. Korát és személyét lehetetlen volt megállapítani, mivel a bőre feketére perzselődött a termékkel való érintkezéstől, de sudár termetét látva fiatalnak ítéltam. A bestia jelenlétéről csak széttépett láncá árulkodott. A gyermeket, akit a tanítványom említett, szintén nem láttam sehol.

Puskalövések sorozata terelte a figyelmemet a kikötőre. Abból a nézőpontból tisztán láthattam a dokkokat, mégpedig a szörnyeteg által a házsorokba tépett szurdokon keresztül. A puskaropogást jól hallható bömbölés kísérte. Ezen a ponton időszerűnek tűnt felhajtanom egy tekintélyes adagot a zöldből, amelynek segítségével szinte azonnal a kikötőben találtam magamat, ahol is akkor először megpillantottam az elszabadult bestiát. A mólóig verekedte magát, minden lépéssel egyre több vért csorgatva a nyakába vert csapon keresztül, de a veszteség ellenére dühödtt erővel tombolt tovább. Néztem, ahogy farkának ismétlődő csapásaival szilánkokra zúzza a kikötőmester házat, majd figyelmét a móló mellett sorakozó hajók felé fordítja. Több bárka távozni készült; legénységük lázas szorgalommal munkálkodott azon, hogy sikerüljön megtérniük a nyílt tenger biztonságába, de szemmel láthatóan legalább fél tucaton nem volt elegendő számú és határozottságú matróz, hogy sikeresen elmenekülhessen.

A fekete felpattant egy robusztus parti gőzös, a VH *Jogos Jussunk* fedélzetére, és pusztá súlyával a víz alá nyomta, miközben pófájával, amelyet már nem szorítottak össze a szíjak, a vízben kapálózó tengerészeket marta. Aztán a szomszédos teherhajó, a Briteshore Bányatársaság kétszáz tonna vízkiszorítású óriása felé fordulva nekiesett a kerékháznak és a kéménynek, miközben némán tátogva hiába próbálta előcsalni tűzcsováit. Ezen a ponton szeretném elismerni a vadat először kelepcebe csaló szüretelők bölcs előrelátását, amellyel elnyiszálták a bestia naftavezetékkeit. Borzasztó belegondolni, miféle következményekkel járhatott volna, ha nem így tesznek.

Ezután azt láttam, hogy a fekete hátrahőköl a döbbenettől, amikor egy puskalövés eltalálja az oldalát, és fülsiketítő, haragos ordítás kíséretében a soron következő hajóra veti magát. Szárnyainak leégetett csontjai remegtek, ahogy ösztönösen a levegőbe akart emelkedni. Hamarosán azonosítottam a puskalövés forrását is: egy alak állt a mólón sorakozó, még sértetlen

daruk egyikének tetején. A nemrégiben elfogyasztott zöld hatásának köszönhetően pillanatok műve volt felkapaszkodni a daru állványzatára, ahol is egy férfit találtam. A forgórészen ült, és hosszúpuskájával gondosan célba vette a feketét. Tüzelt, és azt láttam, hogy a fekete ismét felágaskodik, majd nekilódul, és a VH *Drákharag*, egy déltengerekről nemrégiben visszatért kékvadász deszkázatára ugrik. A légénység nem túl bölcsen vissza akarta verni a szörnyeteg támadását, így különféle tűzfegyverekkel rontottak rá, ám egyik sem bizonyult elégséges kaliberűnek ahhoz, hogy a felületi sérüléseknél komolyabb sebet ejtsen a bőrén.

A mesterlövész szájából otromba szitkok áradtak, miközben újratöltött, majd elhallgatott, ahogy határozott léptekkel odamentem hozzá a daru felépítményén.

– Bocsá, asszonyom – szólított meg a régi gyarmatosítók kiejtésével. Eredete sötét arcszínéből is nyilvánvalóan látszott. Nemigen volt időm arra, hogy illendőségre tanítsam, így mindössze végigfuttattam a szemem viseltes, ámbár strapabíró ruházatán, mielőtt a tekintetem megállapodott volna a hosszúpuskán, a sikeres vállalkozó csapatok által kedvelt hatlövetű, hátultöltős Vactor-Massinon.

– Vájrétvébe való belépéskor a Protektorátus épületében kell hagyni a személyes fegyvertárgyakat, uram – kezdtem.

A mesterlövész válaszképpen futólag elvigyorodott, majd a dühöngő bestia felé biccentett.

– Gondolom, úgyis bűnbocsánatot nyerek, amikor majd leterítem, asszonyom. Csak hát egy pillanatra sem képes nyugton maradni, hogy golyót röptíthessek a koponyájába.

Figyeltem, ahogy a fekete a farkával lesöpri a *Drákharag* megmaradt légénységét a fedélzetről, aztán hátravetett fejfel győzelemittas ordítást hallat, miközben a vér tovább csorog a nyakába vert vastüske mellett.

– Láthatólag sokkal virgoncabb, mint amilyennek lennie kellene – vélte a bérvadász, azzal újra célba vette az állatot, majd a foga között elmorzsolta egy káromkodást, ahogy a bestia továbbblóduzott. – Az a sok pocskékba ment vér!

– Mi a neve, uram?

– Torcreek, asszonyom. Braddon Torcreek, a Független Hosszúpuskák együtöde, szolgálatára.

Kivettem a vörössel és feketével teli fioláimat, és felhajtottam őket, aztán ismételtelen meghúztam a zöldet.

– Lefogom önnek, Torcreek úr! Lássuk, kieszközölhetjük-e magának azt a kegyelmet!

Azzal átugrottam a mesterlövész feje fölött, teljes erőmből végigfutottam a vasszerkezet egész hosszán, és egy félredőlt szállítóhajó fedélzetéből kiemelkedő, ferde árbóc felé vetettem magamat. Az öregebb hajók közé tartozott, amelyek megtartották vitorláikat egy esetleges motorhiba esetére. Úgy száz méterre lehetett az árbóc, ami meg sem kottyant egy zölddel feltöltekezett véráldottnak. Elkaptam a kötélzetet, és a létrejövő centrifugális erőt kihasználva a fekete után röpítettem magamat. Ezt az alpműveletet már csaknem két évtizede tanítom a leányaimnak. Amint jelentős sebességgel repültem a fekete felé, vöröstartalékaimhoz nyúlva hátulról támadtam rá. Az állat irhája természetesen megpörköldött, de nagyrészt ép maradt a felszabaduló hőben, viszont a fajtájára jellemző harciasság miatt nem utasíthatott vissza egy kihívást.

A vad egy újabb teherhajó tetejére huppant, amelynek legénysége jóval kisebb harci kedvvel fogadta, mint a *Drákharag* matrózai. Ez egyértelműen látszott abból, amilyen sebesen leugráltak a hajókorlátról. Vörössel gyújtott lángjaim nyilván hozzájárultak a döntésükhöz. A fekete bestia vadul forgolódott a lángoló kötélzet és hajógerendák kuszaságában, és nagyra tártott pofájából tüzet köhögött volna rám, ám végül elkeseredetten ordított, mert nem akart láng gyúlni a torkában. A bőséges zöldadag megakadályozta, hogy bajom essen, amikor kemény puffanással a fedélzetre érkeztem, alig hat méterre a szörnnyetegtől. Nyílt kihívással bámultam a tekintetébe, amit egyetlen hím sem tűrhetett sokáig. Újra bömbölt, és rohamra lendült, karmaival szilánkosra vágva a fedélzetet, és tekeredő farkával felkészülve a gyilkos csapásra, ámde teljes mozdulatlanságba merevedett, amikor segítségül hívtam a néhány pillanattal azelőtt elfogyasztott feketét.

Korábban is félelmes ellenfélnek tartottam az állatot, de csak abban a pillanatban döbbsentem rá, milyen erős valójában. Minden lélekjelenlétét összeszedve nekifeszült feketével gerjesztett béklyómnak, és olyan sebességgel szipolyozta az elfogyasztott termékből álló tartalékaimat, hogy őszintén megvallom, verejtékcseppek ütöttek ki a homlokomon, és türelmetlenül vártam, mikor váltja be végre Torcreek úr hencgő ígétét. Igen különös tehát, hogy éppen ennél a fordulópontonál kell beszámolnom egy másik érzetről, amely túlmutatott a helyzettel járó általános riadalmon és sietségen. Ugyanis míg éberen figyeltem a bestia szemét, észrevettem benne valamit, ami több

volt a hús és diadal állati vágyánál: egyfajta mély és emésztő rettegést. Nem tőlem tartott. Abban a pillanatban ráébredtem, hogy a feketét nem az elfogása és megkínzása miatti bosszúvágy hajtja, sem pedig a húsába ékelt vascsap kínja. Menekülni próbált, elszabadulni valami sokkal rosszabbtól, mint ezek az apró, kétlábú élősdiek. Miközben elmémben végigkövettem a vadállat menekülésének útvonalát, a rejtélyes hullával kiegészített szüretelőkádtól a zsúfolt utcákon át a kikötőig, Torcreek úr bizonyította, hogy nem pusztán szájhős. A puskalövedék halk szűkülés kíséretében suhant el a fejem fölött, és pontosan a fekete lankás homlokának közepébe csapódott. Az állat meg-rándult, hosszú testén hullám futott végig a fejétől a farkáig, majd elfojtott hörgést hallatva a félig lerombolt fedélzetre omlott.

ÖSSZEFOGLALÁS

A Tisztelt Tanács megtalálja az áldozatok és károk teljes jegyzékét a II. mellékletben, a javítási munkálatok becsült költségével egyetemben. Mint már fentebb említettem, lehetetlen pontos és cáfolhatatlan kimutatást készíteni az esetről, azonban némely tényeket szinte teljes bizonyossággal kijelenthetünk.

Először is, hogy egy ismeretlen személyazonosságú asszony egy meghatározhatatlan nemű gyermek kíséretében valóban felmászott az emelvényre Dunmorn úr mellé, miközben amaz némileg hosszadalmasan ecsetelte a vállalatához való hűség érényeit. Az igazat megvallva Dunmorn urat nem-igen tekintették a legimpozánsabb előadónak, ami részben magyarázhatja a tömeg figyelmetlenségét a sorsdöntő pillanatban. Ennek ellenére összevettem hat különböző, egytől egyig szavahihető és megbízható ítélőképes-ségű szemtanú beszámolóját, akik mind tanúsították, hogy az ismeretlen nő kilépett a Vérsorsolásra váró szülők és gyermekek sorából, és kényelmes tempóban az emelvény felé indult. Dunmorn úr nem vette észre, ahogyan a szüretelők csapata sem, amelynek tagjai éppen készen álltak rá, hogy a fekete nyakába illesszék a csapatot. Az asszonyt fiatalnak jellemzik, de eddig nem sikerült részletesebb leírást kapnom róla. Az egyik férfi szemtanú arról beszélt, hogy alakja és tartása átlagosan vonzónak tetszett, de túl messziről látta ahhoz, hogy további részleteket közölhetett volna a haja vagy bőre színéről. A gyermek leírása is hasonlóan homályos, ám a magassága alapján nyolcéves lehetett, ami éppen megegyezik a Vérsorsoláson való megjelenés engedélyezett életkorával.

Olybá tűnik, mindössze néhány másodperccel Dunmorn úrnak a szüretelés megkezdésére irányuló parancsát követően az asszony az ölébe vette a gyermeket, és beugrott a kádba. Ezen a ponton a legtöbb elbeszélés, talán érthető módon, zavarossá válik. Ám a különböző vallomások összefésüléséből kiderült számomra néhány egyező részlet. Egyértelműnek látszik például, hogy a kád belülről hasadt szét, miáltal szegény Dunmorn úr és a szüretelők az életüket veszítették. Továbbá, a fekete nem lehetett felelős ezért a rombolásért, hiszen amikor az megtörtént, láncok rögzítették a szüretelőállványhoz. A kád szétszakadását és az értékes termék szétfolyását követően általános pánik söpört végig a tömegben, de három szemtanú megőrizte viszonylagos hidegvérét ahhoz, hogy eskü alatt vallják: a fekete láncai már sehol sem voltak, amikor a termék szétfröccsent, és az állat ezután kezdte meg kétségbeesett menekülését a helyszínről.

A végkövetkeztetésem tehát riasztó, de elkerülhetetlen: a fekete egy véráldott közbenjárásával szabadult el, akinek a lelkén szárad Dunmorn úr és több tucat résztvevő halála is. A Szindikátusnak ártani kívánó és a földrészen tartózkodó gyanúsítottak jegyzéke igen hosszú, élén talán a teljes Korvantin Birodalommal. Ámde azt mégsem vagyok képes megérteni, miféle előnyt húzhattak volna akár ők is ebből az esetből. Továbbá különösképpen rejtélyes, hogy miféle kapcsolatot vagy közös célt ápol a rejtőzködő merénylő az ismeretlen asszonnyal. Mint már korábban leírtam, habár a nő felismerhetetlenre roncsolódott testét megtalálták, a gyermeket, akit magával vitt a szüretelőkádba, nem. Több gyermek is odaveszett a balesetben, főként a Vérsorsolásra odagyültek közül, de a gyászoló rokonság mindnek a testét azonosította. A gyermek kiléte és eltűnése talán az egész zavaros eset legnyugtalanítóbb rejtélye.

Biztosítom a Tisztelt Tanácsot, hogy korántsem értem a végére az eset kivizsgálására tett erőfeszítéseimnek, és továbbra is mindent megteszek, hogy megszerezsem a kívánt válaszokat.

Dunmorn úr utódjának megérkezéséig maradok leghívebb alkalmazottjuk és részvényesük:

Lodima Bondersil

megb. igazgató – Vájtrevi Divízió,

Arradsiai Kontinentális Birtokok

I

A VÖRÖSHOMOK

Mit értünk a „termék” kifejezés alatt, ez alatt az egyébiránt ártalmatlan szó alatt, amelyre oly sok jelentés rakódott az elmúlt évszázad során és a Vállalati Kor eljövetele óta? A legtöbb olvasó bizonyosan egyetlen szóval válaszolna: a termék nem más, mint „vér”. A bőbeszédűbbek talán imígyen fogalmaznának: „drákvér”. Ez alapján véve helyes, azonban nemigen felel meg a jelen szerény kötet lapjain tárgyalt téma szétáradó szövevényességének. Hiszen, ahogy azt még a legbabonásabb dalciai vadember, vagy írástudatlan szigetlakó is tudja, nem csupán egyfajta termék létezik. Nyájas olvasó, megkíméllek az egyes fajták teljes szaknyelvi leírásától és az arradsiai drákok teteméből nyert származékok egyre növekvő jegyzékétől. Ehelyett sokkal inkább helyénvalónak és talán szórakoztatóbbnak érzem egyszerűen megismételni a Vashajó Női Akadémia diákjai által bebefláztott versikét, akik közé jómagamat is büszkén sorolom:

Kéket az elmének.

Zöldet a testnek.

Vöröset a tűzhöz.

Feketét az erőhöz.

Amorea Findlestack kisasszony

Plazmológia: Egy útmutató a laikusoknak c. könyvéből

Vashajó Kiadó – 190. vállalati esztendő (a mandinori naptár 1579. éve)

1. FEJEZET

Lizanne

Redsel úr az orrban talált rá alig naplemente után. A lánynak szokásává vált esténként arrafelé időzni, amikor az időjárás engedte. A csillagokat és a holdakat bámulta, és élvezte a tengeri szellő cirógatását a bőrén, miközben a *Kölcsönös Előny* ikerkerekének ritmikus loccsanásait hallgatta. A lapátok üteme lassulni tetszett ezen az estén: a kapitány csökkentette a sebességet, mivel közeledtek a Korlát-szigetekhez, azoknak minden veszélyével együtt. Reggelre már a Szoros fehérre köpült áramlatai veszik körül őket, és a lapátok teljes sebességgel forognak majd, ám egyelőre óvatos tempóra és a térkép meg az iránytű gondos tanulmányozására volt szükség.

A fiatal nő nem fordult meg, bár a férfi közeledő léptei tisztán hallatszottak a kerek zaja mögött. Az égre felkúszó holdakon, a Serphián és a Morvián tartotta a tekintetét, és igen bánta, hogy nagyobb nővérük nem látható ezen az éjszakán. Mindig élvezte Nelpia ezernyi völgyének és hegyének látványát; az égitestet nem csúfította annyi kráter, mint himlő- és sebhelyes hűgait. *Ez az előnye annak, hogy a felszín még nem olyan régen is mozgásban volt* – mesélte az apja. – *Persze mindazonáltal ez is csak egy halott égitest.*

– Lethridge kisasszony! – szólította meg Redsel úr, aki megállt a háta mögött. A fiatal nő nem fordult hátra, de tudta, hogy a férfi tiszteletudón távolságot tart. A tengeri utazás alatt végzett óvatos megfigyelőmunkája során meggyőződött róla, hogy Redsel elég gyakorlott ahhoz, mintsem hogy éppen egy ilyen fontos fordulópontnál kockáztasson. – Netán belefeledkezett az éjszaka neszeibe?

Marsalis – tűnődött némán a nő. – Idézettel nyit. Kissé banális, de elég ismeretlen ahhoz, hogy a tudós múltját sugallja.

– Redsel úr – felelte, és némi melegséget csempészett a hangjába. – Azt kell hinnem, a kártyások szerencséje nem kedvezett ma önnek.

A többi utas mindenféle hívsággal szórakoztatta magát, főként a kártyasztalnál, amikor éppen nem amatőr futamokat kopogtattak a plüssel borított, ámde szerény méretű szalon sarkában álló, vén pianolán. Lizanne-t többnyire békében hagyták, bár olykor kénytelen volt érdektelen csevegésbe bocsátkozni velük. A részvényesi státusznak megvoltak a maga előnyei, és az utasok egyike sem bírt kellő társadalmi ranggal vagy arcátlan magaviselettel ahhoz, hogy untassa a jelenlétével. Redsel úr azonban érdeklődőbbnek mutatkozott a többieknél, habár mostanáig nem tett olyasféle lépést, amilyenre a nő azóta számított, hogy Ferosban látta felszállni a hajóra.

– Sohasem kedveltem annyira a Búsuló Bubit – válaszolta Redsel. – Montis kisasszony nem kevesebb mint tíz irát húzott le rólam, mielőtt észbe kaptam és exkuzáltam volna magamat.

Lizanne hagyta, hogy a csend tovább nyúljon, s csak azután fordult a férfi felé, remélve, hogy vonakodása kicsalogatja a másikat a barlangjából. Redselnek becsületére vált a fegyelmezett hallgatás, bár a keze, amely a zsebébe nyúlt egy szivarkatárcáért, némi türelmetlenségről árulkodott.

– Köszönöm – szólt udvariasan a lány, amikor a férfi feléje nyújtotta a nyitott tárcát, azzal kivett egy szálat a vékony, levélbe tekert ingyencségek közül. – Ráadásul dalciai – tette hozzá, amint végighúzta a szivarkát a felső ajkán, hogy beszívhatta az aromát.

– Úgy vélem, minden egyéb csak gyenge pótszer – bólintott a férfi, majd meggyújtott egy gyufát, és közelebb hajolt. Füst bodorodott elő a szivarkából, amint Lizanne az ajkához illesztette, és a szárított levélre szívta a lángot. Egy amatőr talán megragadta volna a lehetőséget, hogy még egy pillanatra a közeleben maradjon, talán csókot is lopjon, de Redsel úrnak több esze volt ennél.

– Az ember áldozzon a szenvedélyeinek, amikor csak lehet – jelentette ki, miközben hátrább lépett, és maga is meggyújtott egy szivarkát, aztán a gyufát a korláton túl tátongó sötétségbe pöckölte. – Nem gondolja?

Lizanne vállat vont, és összébb húzta a kendőt a vállán.

– Volt egyszer egy tanítóm, aki egyenlőségjelet tett a szenvedély és a gyengeség közé. „Ne fedjétek, lányok, a részvényesek hivataláig nem a játék, hanem a szorgalom vezet.”

Valós anekdota volt. Elmosolyodott az emléken, amint felrémlt előtte Madame Bondersil gyakorta szigorú arca. – *Jó lesz újra találkozni, asszonyom* – gondolta, és feltekintett a feketedő hullámok fölött csillámló, két holdra. – *Feltéve persze, hogy túlélem az éjszakát.*

– Űgy látom, ön figyelmes tanítványnak számított – jegyezte meg Red-sel Űr. A lány szavai hallgatólagos engedélyt adtak rá, hogy a férfi végig-futtathassa a tekintetét a fűzőjén. A részvényesek mellűje lágyan csillogott a selyemsál mögött. – Teljes jogű részvényes ilyen fiatalon. Kevesen remél-hetűk, hogy ilyen gyorsan ilyen magasra jutunk.

– A közönséges szerencse és a kitarás keveréke hatékony elegy – felelte Lizanne, és finoman beleszívott a szivarkájába. A legjobb minőségű dalciai levél ízén kívűl mást nem érzett. – *Legalább nem méregkeverű.* – Akárhogy is, nem gondoltam, hogy ön is efféle babérokra tör. Hisz ön független, nemde?

– Valű igaz, pillanatnyilag egyszemélyes szindikátust alkotok – hajtotta meg a fejét a férfi, mintegy saját érdemeit kisebbitve. – Mivel a legutóbbi vállálasomat sikerrel teljesítettem, jónak láttam a haszon egy részét arra áldozni, hogy végre láthassam a vidéket, amely minden vagyon forrása, és amely a rabszolgáivá tesz bennűket.

Űjabb idézet, ezűttal Bidrosintűl. Gűnyos hangsűllyal mondta, hogy jelezze ellenérzését a hírhedt korvantin radikálissal szemben.

– Tehát még sohasem járt Arradsiában?

– Éppen most teszem jóvá ezt a mulasztást. Ám ön, ha jól értem, ismeri a kontinenst.

– Ferosban születtem, de Vájtrévben jártam iskolába, és volt alkalmam látni a szárazfűld belsejét is, mielőtt a Tanács a Központi Hivatalba rendelt volna.

– Akkor megkérem, hogy legyen az idegenvezetűm! – mosolygott a férfi, és a korlátra támaszkodott. – Űgy hallottam, néhány hónap múlva érdekes együttállás várható, és Arradsiáról lehet látni a legjobban.

– Tehát ön csillagász, uram? – A fiatal nő némi kétkedű gűnnyal színezte a kérdést, és Redsel mellé lépett.

– Csak a látványosság érdekel – válaszolta amaz, és a holdakra emelte a szemét. – Három holdat látni az égen, meg a többi bolygűt mögűttűk, ráadásul tűkéletes elrendezésben, egyetlen rűpke pillanatra. Olyan látvány lesz, amelyre még évekig emlékezhetűnk.

Honnan szedtek ezek téged? – tűnűdűtt a lány, mikűzben a tekintetét végigfuttatta a férfi arcélén. Kemény, de nem harcedzett vonások, jóvágásű, de nem puhány arc, okos, de korántsem gűgűs szavak. – *Már kezdem azt hinni, hogy külön erre tenyésztek.*

– Vájtrevben van egy obszervatórium, felszerelve mindenféle optikai eszközzel. Bemutathatom ott valakinek.

– Nagyon kedves öntől. – Redsel elhallgatott, és alig látható, vonakodó ráncokat varázsolt a homlokára. – A kíváncsiság mindig is a legrosszabb tulajdonságom volt, így kénytelen vagyok megkérdezni, Lethridge kisaszony: ön valóban Darus Lethridge leánya?

Okos. Az érzékeny témával a sértés határát súrolja, de csak annyira, hogy bensőségebb viszonyt alakítson ki. Lássuk, miként reagál egy kis csalódásra!

Felsóhajtott, és röviden kifújta a füstöt. A szellő elvitte a pamacsot.

– Íme a nagy ember újabb rajongója! – Hátrébb lépett a korláttól, és megfordult, hogy induljon. – Sohasem ismertem, uram. Még a születésem előtt meghalt. Így hát nem szolgálhatok érdekes történetekkel. Jó éjszakát kívánok!

– Nem történetek érdekelnek – válaszolta Redsel, szavait gondosan az udvarias kérlelés hangszínébe öltöztetve, és elállta az útját, bár közben továbbra is tartotta a helyes távolságot. – És bocsánatot kérek, ha akaratlanul is megsértettem. Az a helyzet, hogy szeretném kikérni a véleményét valamivel kapcsolatban, amit nemrégiben vásároltam.

A nő összefűzte a karját, szivarkáját az ajka előtt tartva, miközben kérdőn felhúzta a szemöldökét.

– Amit nemrégiben vásárolt?

– Igen. Valamiféle mechanikai rajz, amelyet az eladó szerint az ön nagyapja készített saját kezűleg. Azonban megvallom, kételyeim vannak.

Lizanne elégtételt érzett a férfi zavara felett. A fejét rázva felcagagott.

– Egyszemélyes szindikátus? Tehát ezzel foglalkozik, uram? Rajzokat vásárol?

– Vásárolok, majd túladok rajtuk. És nemcsak rajzokkal kereskedem, hanem mindenféle művészeti cikkel és régiséggel. A lényeg az, hogy eredetiek legyenek.

– És úgy képzei, hogy az én gyakorlott szemem és családi kötelékem igazolhatja ezen rajzok származási helyét?

– Azt gondoltam, talán ön ismeri a nagyapja kézírását... – Félszeg finctorral elhallgatott. – Most már látom, hogy ostobaság volt. Kérem, bocsássa meg a tolakodásomat, vagy ha esetleg gondot okoztam önnek. – Tiszteletudó bűnbánással meghajtotta a fejét, aztán megfordult, és menni készült. A fiatal nő hagyta, hogy megtegyen némi távolságot, mielőtt feltette volna a várva várt kérdést.

– Miről van szó? Melyik eszköz ez?

A férfi két lépés közt megtorpant, és lenyűgözően kivitelezett csodálkozásal az arcán visszafordult.

– Az egyetlen, amely valóban számít – mutatott Redsel a lassan forgó gőzkerekek és a kormányház tetején magasodó ikerkémény felé, amelyből fáradt gőz szökött az égbe.

– A termoplazmikus motor – suttogta Lizanne, és őszinte kíváncsiság ébredt a kebelében. – *Vajon mennyit ügyeskedtek, hogy felállítsák ezt a csapdát?*

– A furmányos masina, mi más? – tette hozzá hangosabban. – Melyik változat?

– A legelső – tudatta vele Redsel. – Amennyiben a rajz valódi. Holnap boldogan megmutatom önnek...

– Ugyan, ugyan – lépett mellé a nő, és a karjába fűzte a sajátját, az utaskabinok felé húzva. – A kíváncsiság nekem is a legrosszabb tulajdonságom, és ha egyszer felébred, nem ismer nemet.

Kellett ez? – kérdezte magától Lizanne néhány órával később, amikor Redsel úr látszólag elégedetten szenderegve feküdt az oldalán. A szemét végigfuttatta a férfi felsőtestén, és elidőzött a kemény hasizmokon, amelyek új keletű erőfeszítéseiktől verejtékben csillogtak. A hús művészetében ugyanolyan gyakorlottnak találtatott, mint bármi másban. Ebben sem okozott csalódást. – *Kétlem, hogy a madame helyeselte volna ezt a lépést.*

A gondolattól halvány mosoly jelent meg az ajkán, miközben kicsuszszant az ágyból. Egy pillanatra megállt, hogy felvegye a padlóról eldobott fűzőjét, aztán az öltözőasztalhoz lépett, ahol Redsel úr a kabinba belépés után elrendezte számára a rajzokat. A származási helyükről előadott, meglehetősen nyakatekert és ötletes elbeszélését a nő csókja szakította félbe. Lizanne jól szórakozott a férfi meglepetésén, ahogyan azt is élvezte, ami ezután következett. Egy ideig szeretőt tartott Ferosban, a Vashajó Protektorátus egy kellően diszkrét tisztjét, akinek felesége messze az óceán túlsópartján tartózkodott, és aki következésképpen nem tűnt érdekeltnek egy hosszasan tartó érzelmi viszonyban. De Pinefield parancsnokot néhány hónapja egy távoli állomásra rendelték, így Lizanne tényleg elmondhatta, hogy nem csupán a szükség hozta az események ilyen fordulatát. Mindazonáltal jól jött az enyelgés, mert eloszlatta a férfi valódi szándékával kapcsolatban táplált kételyeit.

Akkor tudta meg az igazat, amikor Redsel a csúcshoz közeledett, és az arca Lizanne-é fölött lebegett. A nő szemére szegezett, merev tekintetben nyilvánvalóvá vált a célja. A lány viszonzta a nézést, lábával és karjával még szorosabban ölelve, miközben a férfi egyre gyorsuló iramban döfködött. Aztán Lizanne a megfelelő pillanatban a megfelelő hangokat hallatta, átengedve Redselnek az érzelmi kötelék létrehozása feletti siker átmeneti érzését. Úgy vélte, tartozik neki ennyivel. Elvégre olyan *nagyon* gyakorlott-nak mutatkozott.

A nyitott kajütblakon beáradt a két hold fénye, és elég megvilágítást biztosított a rajzok tanulmányozásához. Három volt belőlük, mindhárom világosbarnára színeződött, kissé kirojtosodott szélű papiroson, de a világ legnagyobb találmányának pontosan feljegyzett méretei tisztán látszottak. A „Plazmikus lokomotívmeghajtás” szavak szarkalábas, csaknem lázas kézírással szerepeltek az első ábra fölött, az újszerű gondolat felett érzett izgatottságot sugallva. A dátumot, 112. 04. 36-ot, hasonlóan energikus írással kaparták a jobb alsó sarokba. A szöveg pontatlansága azonban éles ellentétben állt az eszköz ábrázolásával. Minden cső, csap és szelep a legnagyobb részletességgel látszott, az árnyékolást pedig olyan precizitással satírozták rájuk, amely csak egy nagy tudású rajzoló kezétől származhatott.

A következő vázlatra irányította a figyelmét, és hasonlóképpen szép munkának találta, bár a szerkezet itt már a „Termoplazmikus lokomotív-gépezet” elnevezést viselte, és az eredeti tervhez képest több kiegészítést és finomítást tartalmazott. Ezen a 112. 05. 12. keltezés szerepelt, míg a társán, a gép végső megtestesülésének hasonlóan impozáns rajzán 112. 07. 26. *Két nappal azelőtti dátum, hogy kiadták volna a szabadalmat* – emlékezett vissza, miközben a tekintetét a rajzok megegyező pontjára irányította: a jobb felső sarokra, ahol ugyanazzal a félreismerhetetlen kézírással írt, apró monogram látszott: D. L.

– Na, mit gondolsz?

Amikor visszafordult az öltözőasztaltól, Redsel Úr már nyitott szemmel ült az ágyon. Halovány derengés töltötte meg a kabint, amikor felcsavarta az ágy fölötti falrészhez erősített olajlámpást. Egy bensőséges kalandot átélő férfi arckifejezését viselte, egy gyönyörre talált emberét. *Olyan tökéletes* – futott végig Lizanne fején ismét, nem minden sajnálkozás nélkül.

– Sajnálom, uram – emelte fel a fűzőjét, kihúzva az egyetlen, termékkel teli fiolát, amelyet a csipkébe rejtett –, most más dolgokat kell megvitatnunk.

Apró, fémes kattanást hallott. A férfi keze egy kis revolvert szorítva emelkedett ki az ágytakaró alól. Amikor Redsel a homlokára irányította a csövet, felismerte a gyártmányt: egy huszonegy kaliberes, hatlövetű Tulsome volt az, amelyet egyszerűen a „hazardőrök sósórójának” is neveztek a többhengeres pisztolycső miatt, és mert a hivatásos kártyások is előszeretettel ezt használták. A kis kaliberű, de csálhatatlan és megbízható fegyver végzetes veszedelmet jelentett szakavatott kézben.

Lizanne egyetlen felhúzott szemöldökkel nyugtázta a pisztoly megjelenését, miközben a hüvelykével ledobta a dugót a fioláról, és az ajkához emelte azt. A vészhelyzetre tartogatott üvegcsé a Vashajó laboratórium egyik titkos zugából származott. A különböző terméktípusok hatékony elgyújtése olyan művészetnek számított, amelyet a legtöbb szüretelő nem tudhatott a magáénak, és amelyet csak a termék molekuláris szintjén végzett, türelmes és precíz kezelés és a különböző szintetikus kötőanyagok alkalmazása tettek lehetővé. Ez a pontossági szint a legerősebb magnoszkópok használatát feltételezte, egy másik találmányát, amelyért a világ sokat köszönhetett a családjának.

– Ne tedd! – figyelmeztette a férfi, aki eközben felkelt az ágyról, most már mindkét kezével mereven tartva a hatsövű fegyvert, szemében és hangjában komor elhatározással. – Nem kívánom...

Lizanne felhajtotta a fiola tartalmát, és egy fél másodperccel később a férfi meghúzta a ravaszt. A revolver száraz kattanást hallatott; a kakas üres töltényűrre csapott. Redsel mindössze egy pillanatnyi tévovázás után kivetette magát az ágyból, és a kezében megfordítva a fegyvert nekikészült, hogy a lány halántékára vágjon vele. A fiola tartalma keserű, nehezen meghatározható ízt hagyott Lizanne nyelvén, majd végigégett a szervezetén, az érzetek jól ismert áradásával egyetemben. Hetven százalék zöld, húsz százalék fekete és tíz százalék vörös. Megidézte a zöldet, és a karja egy szempillantás alatt felcsapódott. Egyhüvelyknyire a halántékától kapta el a férfi csuklóját, feszesen, de nem olyan erősen, hogy nyomot hagyjon a bőrén, vagy eltörje a csontját. Minden gyanús kék folt kellemetlen kérdéseket vet fel később.

Amikor Redsel a szabad kezét ütésre emelte, mégpedig a bütykei állásából ítélve halálos csapásra, megidézte a feketét. A férfi belereszkedett, amikor Lizanne szabadon eresztette a fekete erejét, és megdermesztette vele. Görcsbe rándult állkapoccsal küzdött, hogy szabaduljon a szorításból, de

mindhiába. A nyelve szitkokra vagy talán könyörgésekre csavarodott összeszorított fogsora mögött. A nő hátrább lökte néhány lépéssel, aztán a szorítást fenntartva otthagytta az ágy fölött lebegve. A fekete gyorsan fogyott, és csak pillanatok maradtak hátra.

– Ki a vájtrévi kapcsolatot? – kérdezte, enyhítve a szorításon, hogy a férfi mozgathassa az ajkát.

– Hi... – recsegte Redsel levegő után kapkodva – hibát... követsz el.

– Éppen ellenkezőleg, uram – felelte a lány az öltözőasztalhoz lépve, és kivette a mögötte elrejtett, apró bőrtáskát. Kibontotta a szíjakat, és a szütyőben feltűnt az egyetlen sorba rendezett, négy fiola. – Te követtél el hibát azazal, hogy nem elég körültekintően rejtetted el ezeket. Néhány pillanat alatt megtaláltam őket, amikor tegnap átkutattam a kajütödet, és a sószóróhoz is csupán egy pillanat kellett.

Félrehajtotta a fejét, úgy vizslatta a férfit, közben a fekete erejével körbeforgatva a meztelen testet. *Nincs rajta a jel. Még a talpán sincs.*

– Nem a Káder küldött. Bérenc vagy. A Korvantin Birodalom egy lajstromozatlan véráldottat küldött utánam. A császár ügynökei általában nem ilyen meggondolatlanok. Bevallom, uram, hogy ezt személyes sértésnek veszem. Legtöbbször vajon milyen préda után koslatsz? Gazdag özvegyeket és üresfejű örökösnőket környékezel meg?

– Nem... azért küldtek... hogy megöljelek.

– Arról semmi kétségem, Redsel úr. Meghitt együttlétünket követően, amit minden bizonnyal Vájtrévben is többször megismételtünk volna, elég értesüléssel szolgálhatnál az alkalmazóidnak ahhoz, hogy megtízszerezze a díjadat.

A férfi arcán ekkor lemondás jelent meg, és Lizanne-ben csodálatféle ébredt, amikor látta, hogy nem akarja könyörgőre fogni a dolgot. Ehelyett kérdezett:

– Hogyan... fedtem fel... a kilétemet?

– Túlzottan megtetszettél nekem. – A nő elfojtotta magában a csodálatot, és megint jobban szorította a foglyát. – Akár bérenc vagy, akár nem, mi ketten ugyanazt a foglalkozást űzzük, és nem szívesen nézem végig a szenvedésedet. Így hát megkérdezlek még egyszer, és erősen ajánlom, hogy válaszolj nekem: ki a vájtrévi kapcsolat?

A férfi arca most nagyrészt zsibbadtságba merevedett, és már csak az ajkai tudtak némi érzelmet közölni. Dühös vicsorgással formálták a szavakat:

- Úgy volt, hogy... megkeresnek... Nem kaptam... nevet.
- Jelige?
- Igaz Szerelem.

A körülmények ellenére Lizanne önkéntelenül is fűjt egyet derűltségében.

– Milyen találó! – Érezte, hogy a fekete erősen fogytokozik, a tüzes perzselés felerősödött, ahogy az anyag eltűnedezett a véráramából. – Ő, és amennyiben ez számít valamit – folytatta, a rajzok felé biccentve –, ezek hamisak. A nagyapám csak és kizárólag a mandinori naptárat használta. Mellesleg élete kései szakaszán a kezét megnyomorította a köszvény, persze büszkeségből és hiúságból titkolta mindezt.

A férfi ajka mosolyszerű vicsorgásba fordult, éppen akkor, amikor Lizanne a fekete utolsó cseppjeivel megállította a szívét. Áldozata megrándult a levegőben, majd az ágyra hanyatlott, és kidolgozott teste ernyedten és élettelenül hevert a takarón.

A reggelinél az első tiszt odalépett hozzá, és hivatalos, tisztelettudó hangon közölte vele Redsel úr szomorú halálhírét.

– Milyen borzasztó! – kiáltott fel a fiatal nő, letéve a piritóst, és a teáért nyúlt, hogy megerősítést nyerjen egy kortyból. – Azt mondja, szívgyörcs végzett vele?

– A hajóorvos szerint igen, kisasszony. Az ő korában igen szokatlan dolog, de állítólag volt már rá példa. – A legénység egy tagja látta őket társalogni az orrban, így az első tiszt a feladatának érezte, hogy feltegyen néhány kérdést. Mint az várható volt, nem bizonyult valami precíz nyomozónak: amint a nő megvallotta, hogy nem érdekli Redsel úr szerencsétlen és korai végzete, részvényesként egy szindikátusi alkalmazott sem nyaggatta tovább.

Miután a tiszt odébbállt, folytatta a reggelijét, bár csakhamar elment az étvágya az egyik közeli asztalnál kitörő hisztéria hallatán. Redsel úr halálhíre elterjedt az utasok között, és Jackmore asszony, egy negyven körüli, dús keblű nő szálnalmas gyötrődéssel rándult össze, miközben holtsápadt férje, a feltűnően sokkal idősebb területi igazgató fagyos csendben étkezett tovább. A komornája végül kikísérte a csillapíthatatlanul jajongó nőt az étkezőből. A többi utas erősen igyekezett leplezni zavarát vagy derűltségét, miközben Jackmore úr befejezte az étkezést, sztoikus eltökéltséggel végigrágva magát a szalonnán, tojáson és nem kevesebb mint két sorozat piritóson.

Nem tudtál ellenállni egy kis gyakorlásnak, mi? – kérdezte Lizanne Redsel szellemét, miközben felállt az asztaltól, ott hagyva a reggelijét. – Úgy éreztem, talán van okom bánkódni a tettem miatt. Most már azonban biztonsággal elmondhatom: a „sajnálatos, de szükségszerű lépések” közé kell hogy soroljalak.

Visszament a kabinjába, hogy elhozza a rajzokat, aztán újra az orr felé vette az irányt. A lapátkerek irama megháromszorozódott most, hogy a Szorosban jártak. A gépházban tartózkodó véráldott minden bizonnyal legalább kétfolányi vöröset megivott és elfogyasztott, hogy teljes gőzzel hajthassa a motort. Lizanne harmadjára járt már a Szorosban, és a víz látványa minden alkalommal elgyengítette. A hullámok hiánya különösnek tetszett ilyen messze a szárazföldtől, és az áramlatok folyamatos örvénylése és kavargása kísérteties jelleget kölcsönzött a víznek. Mintha ma is látható visszhangja lett volna annak az ismeretlen természeti erőnek, amely úgy két évszázaddal azelőtt széles csatornát vágott a Korlát-szigetek közé.

Feltartotta a rajzokat, és még egyszer megsejmelte őket. Szinte kár volt értük, olyan jól sikerültek. De hát Redsel úr talán mindenféle nyomokat hagyott abbéli igyekezetében, hogy személyazonosságot varázsoljon magának, és hamisítvány ide vagy oda, az ábrák pusztá felbukkanásának híre mindenképpen olyan érdeklődést szít majd, amelyet jobb elkerülni. A kajútban is hagyhatta volna őket, de az további kérdéseket vetne fel ama meglehetősen fura egybeeséssel kapcsolatban, hogy a vázlatok éppen azon a hajón tűnnek fel, amelyen állítólagos alkotójuk unokája is utazik. Meggyújtott egy gyufát, egyenként a rajzok sarkához tartotta, majd hagyta, hogy a láng eleméssze a kétharmadukat, és csak azután adta át őket a tengernek.

Ugye nem említettem még a hamisító legsúlyosabb hibáját, Redsel úr? – kérdezte gondolatban, miközben figyelte, miként hull a megfeketedett pernye a hajó oldalvizébe, és tűnik el a kerek alatti fehér habban. – Bár nem tudhatta, hogy hiba. Ugyanis az apám volt az, aki a furmányos masinát tervezte alig tizenöt évesen, és a nagyapám ellopta tőle. Az apám alkotta meg ezt a csodálatos kort. A lángész és látnok, aki alig engedheti meg magának, hogy tintát vásároljon a rajzaihoz.

Hagyta, hogy gondolatai futólag visszatérjenek az apjával történt utolsó találkozásra. Azon a napon esett, amikor hajóra szállt Ferosban. A műhelyében látogatta meg, megannyi újdonszerű alkotása közepette. Az apja keze csúszott a zsírtól, és pápaszem ült az orrán. A lánya mindig csodálta,

miként képes az okuláré megmaradni ingatag nyergében: a feltaláló szinte lehetetlennek tűnő, fáradhatatlan lendülettel dolgozott, Lizanne mégsem emlékezett rá, hogy az üveg egyszer is leesett volna az orráról. Szeretettel dédelgette az emléket a kettejük közt elhangzott szavak ellenére. *Tolvajbandát szolgálsz* – vetette oda a férfi, és alig nézett fel a kopácsolásból. – *Kiforgattak az örökségedből!*

Valóban, apám? – kérdezett vissza akkor Lizanne. – *Mindig azt hittem, azt már nagyapa elintézte.*

Az ezt követő hetekben mind borongósabban gondolt vissza a megbántottságra, amit abban a pillanatban az apja arcán látott. Ez újabb emléket idézett, a Vérsorsolás napját, amikor a szüretelő pipettája apró termékcseppet hagyott a bőrén, de a többi gyermekkel ellentétben, akik szipogtak és bömböltek körülötte, őt nem égette meg az anyag, és nem okozott fekete üszkösödést. Még sohasem látta szomorúnak az apját, és eltűnődött, vajon miért nem mosolyog vissza rá, amikor ő felemelte a kezét, hogy megmutassa: a tenyerén szétterülő, tejfehér folttól eltekintve semmi egyéb nem látszik rajta.

Nézd, apa, nem fáj! Nézd, nézd!

Elhessegette az emléket, és megint a tengerre fordította a figyelmét. Dél felé a Szoros összeszűkül, és a látóhatáron feltűntek a Korlát-szigetek parányi, zöld pontjai. Eszerint kevesebb mint kétnapi hajóút állt előttük Vájtrévig. *Vájtrévig* – gondolta, és gunyoros mosoly kúszott fel az ajkaira. – *Ahol rátalálok az Igaz Szerelemre.*

MÁSODIK FEJEZET

Clay

Cralmoor ökle olyan erővel csapódott Clay oldalába, hogy az megtántorodott, és dühödten felmordult, amikor a nagyobb férfi kibújt lomha ellencsapása elől, és egyenes vonalban mellkason rúgta. Claynek sikerült összezárt alkarokkal kivédeni a rúgást, de az ütközés ereje hátraröpítette a tömegbe. A világ néhány pillanatra a tülekedés, gúnykacajok, szitkok, piás köpetek és a kelleténél több ütleget őrző zúrzavarává szűkült. Ki kellett verekednie magát: öklével és könyökével csapkodta félre a részeg pofákat, mielőtt visszajuthatott a krétával rajzolt körbe, ahol Cralmoor várt rá. A szigetlakó csípőre tett kézzel állt, tetoválásokkal borított mellkasa alig hullámozott, és mindentudó vigyorban villantotta ki világító, összefüggő falhoz hasonló fogsorát. *Az utcai öklözőkből sosem lesz igazi harcos, fiú – üzent a vigyor. – Most mély vízben úszol!*

Clay ügyelt rá, hogy válaszképpen ne vigyorogjon vissza rá, nehogy gyanút ébresszen magabiztosságával, aztán belefogott a jól begyakorolt mozdulatok sorozatába. Tratter „Markeva-kombinációnak” nevezte a rúgások és ütések szekvenciáját, amelyet a dalciai harcművészet legnevezetesebb ősi mestere fektetett le. Egy hónapba került megtanulni, és Clay verejtékezve gyakorolta a mozdulatokat Tratter szakavatott és engesztelhetetlen tekintetétől kísérve, mire az öreg kijelentette, hogy készen áll. „Ha jól csinálsz, még a végén híresen kerülsz ki ebből az egészből” – jelentette ki a vén edző egy helyeslő kacsinással. „Azért fizetlek, hogy nyerjek” – felelte Clay. Az öreg elnyújtott kacaja a fülébe csengett most, amikor Cralmoor játszi könnyedséggel védte ki minden csapását, és rövid ütest mért ellenfele jobb szemére. Clay pislogott, aztán elesett. Tompán hallotta a gongot, mielőtt földet ért volna, aztán érezte, hogy Derk karja átfogja a mellkasát, és a kis-

székhez vonszolja. Meztelen sarka csíkot húzott a homokba. Akkor tért magához, amikor a társa egy félvödörnyi vizet öntött a fejére.

– Azt hiszem, eljött a kellő pillanat – nyúlt Derk a két kulacsot rejtő táskába. Az egyikre sima kupakot csavartak, míg a másikat egy karcolt keresztel jelölték meg.

Clay a fejét rázta. Vízcseppek szóródtak szerteszét borotvált fejről.

– Még egy kört.

– Nincs még egy köröd.

– Túl korai még – erősködött az öklöző, és elfintorodott, amikor Derk rongyot nyomott a szeme alatti nyílt sebre. – Még csak a harmadik gongszónál járunk. Keyvine rá fog jönni. A fenébe is, még Keyvine anyja is rájönne.

Látta, hogy Derk akaratlanul is felpillant a barlangszerű ivó végében álló emelvényre. Minden venasdán bunyónapot tartottak a Gyarmatosítók Menedékében, és a tulaj egyetlen menetet sem hagyott ki. Keyvine egyedül ült az emelvényen, a mellette álló asztalon egy kis lámpával és egy üveg borral. A sovány, mozdulatlan alak sziluettjét csak a térdén nyugvó pálca markolatául szolgáló, ezüst drákfej csillanása világította meg. *Közel s távol se egy testőr, se egy fegyver* – gondolta Clay, és régóta táplált irigység ébredt benne –, *mégis ő a pengék és ringyók királya.*

Az irigység hasznosnak bizonyult: felszította a haragját, és eltompította a fájdalmit. Meghúzta a vízzel teli, fehér kupakos kulacsot, és néhány másodperccel azelőtt állt talpra, hogy megszólalt volna a gong. *Markeva bekaphatja* – mondta magában, aztán felemelt ököllel várta a kényelmes tempóban közeledő Cralmoort. – *És Tratter is.*

Ezt a játékot szabályok szerint játszották, nem lehetett harapni, szemet kitolni vagy ágyékre taposni, de ezen kívül a résztvevők olyan vérontást művelhettek, amelyet csak akartak fegyverek használata nélkül. Azonban Clay mindig is jól, sőt fegyverként forgatta a szavakat, és tudta, milyen mély sebeket ütnek, vagy legalábbis hogy kiválóan alkalmasak figyelemelterelésre.

– Ha én nyerek, elszórakozhatok a feleségeddel? – kérdezte Cralmoortól társalkodó hangnemben, és alig néhány centiméterrel úszta meg, hogy a másik beverje a szemét. – Vagy a férjeddal?

– Mindkettő van – felelte a szigetlakó vidáman, és hárított egy balhorgot, majd ismét egy fájdalmasat döfött Clay bordái közé. – De kétlem, hogy bármelyikkel is elbírnál. – Kilépett Clay felütésének köréből, félrecsapta

a karját, aztán az ellenfele fejére irányított rúgással válaszolt, amit Clay leginkább csak a szerencse folytán védett ki. – Fátylat rá.

– Persze, hogy is felejtettem el! – mímelte a felismerést Clay, miközben újabb sikertelen háromütéses kombinációval támadta Cralmoor fejét. – A szellemeitek azt akarják, hogy mindenbe dugjátok bele a farkatokat, ami él és mozog! – Elvigyorodott, amikor meglátta a szigetlakó hirtelen első-tétedő arcát. A szellemek említése egy hitetlen szájából majdnem mindig feldühítette őket.

– Lassan a testtel, fiú! – figyelmeztette a nagydarab bajvívó, és feszesebb pózt vett fel, a tekintetében pedig több figyelem költözött. – Eddig csak játszadoztam veled. Keyvine úr tartozik Braddonnak.

Clayben is felment a pumpa a nagybátyja nevének említésére.

– Szóval a szellemek rávettek, hogy neki is kipucsiítsd a segged?

Cralmoor rohamra lendült, túl sebesen ahhoz, hogy ki lehessen kerülni. Vállát belevágta Clay gyomorszájába, miközben a karjával satuba fogta a derekát. Amaz nagydarab ellenfele fejét és hátát ütlegezte néhány másodpercig, de aztán a lába elhagyta a padlót, és a földre zuhant. A levegő süvítve távozott a tüdejéből, ahogy a szigetlakó roppant súlya leszorította. A támadója belecsapta a homlokát Clay ornyergébe, aztán öklözésre emelt kézzel felágaskodott, és közben szemmel láthatóan észre sem vette, hogy hibát követ el.

Itt volt igazában elemében Clay, nem a szorítóban, ahol untig gyakorolt mozdulatokkal vívtak. A küzdelem átcsapott utcai verekedésbe, és nála jobban ki ismerte volna a kültelki csatornák világát?

Félrecsavarodott a szigetlakó alatt, és jobb lábát fellendítve horogként akasztotta be Cralmoor bal karja alá, aztán olyan erővel rántotta meg, hogy félrelökte. Egy ragadozó fürgeségével fölébe került, és nyitott tenyerével a természetes szigetlakó fölére csapott. Ez a csapás mindig bevált, és elsüketítette az ellenfelet. Cralmoor akaratlanul felkiáltott, és kiguvadt szemmel küzdött a fülébe nyilalló fájdalom ellen. Clay-nek csak erre a két másodpercre volt szüksége ahhoz, hogy a tagbaszakadt férfi vállára térdepelve lefogja. Ökölcsapásai örült iramban viharzottak, és bőrrel körbekötött bűtykeiben kínzó fájdalom lángolt, miközben a szigetlakó feje ide-oda csapódott az ütések alatt, és az egyik arccsontja hangos reccsenéssel beszakadt.

Csak akkor hagyta abba, amikor már a karja is fájt. Egyik kezével felemelte Cralmoor állát, és egy utolsó csapásra emelte az öklét. *Kinek kell a másik kulacs...*

A szigetlakó rúgása a tarkóján találta el, és hirtelen csillagokat látott. Mire a sziporkázás alábbhagyott, megint a hátán feküdt, és ellenfele térde a nyakát nyomta. Cralmoor komoran, gyilkosan villogó szemmel nézett le rá. Amikor felhangzott a gongszó, tovább szorította, mind nagyobb erővel. Csak akkor hagyta abba, amikor új zörej vágott át a ricsajon: fém vékony, ritmikus kopogása üvegen.

Clay rekedten szívta be a levegőt a tüdejébe, amikor Cralmoor leszállt róla, és Keyvine árnyékba borult emelvénye felé tekintett. A pengék és ringók királya a borosüvegének ütögette az ezüst drákefet egyenletes, kitartó ütemben. Cralmoor mély levegőt vett, és még egyszer, utoljára Clay felé pillantott. Véres, torz arcán szörnyű ígéret tükröződött. Azzal sarkon fordult, és a székéhez cammogott. A kopogás csak akkor maradt abba, amikor helyet foglalt rajta.

Derk kénytelen volt a székéhez támogatni Clay-t, és egyenesen tartani, miközben az ajkához emelte a kulacsot, azt, amelyiknek kupakjára a keresztet karcolta.

– Mehet? – kérdezte félvigyorral az arcán.

A fiatalember két kézzel ragadta meg a kulacsot, és lehúzta a tartalmát. A terméket nem szakavatott kéz keverte, és nem a megfelelő arányban hígították, de árulkodó csípést érzett a nyelvén, és a fekete elfogyasztását jól ismert zsongás kísérte, mintha darazsak építenének fészket a mellében.

Bár minden véráldott ki tudta használni a négy különböző színű termék elfogyasztásából származó tehetségeket, az jelentősen eltért, hogy mennyire konyítanak az egyes képességekhez. Általában a zöldet tudták kihasználni, és az abból nyert többleterő és -sebesség révén értékes napszámosokká vagy rakodómunkásokká váltak. Néhányuk a vörös használatában jeleskedett, és gyakran találtak jövedelmező foglalkozásokat egyes vállalati hajók gépházában, ahol az általuk megidézett lángokkal meggyújtották a vértüzelesű hajómotorokban csordogáló terméket. Maroknyi véráldott a kéktransz misztériumában számított járatosnak, és ezzel életre szóló szerződéseket érdemeltek ki a vállalati székhelyeken, ahonnan nem hónapok, hanem mindössze percek alatt juttatták el a fontos üzeneteket a világ minden sarkába. Ám még ennél is kevesebben osztoztak Clay képességében, amely a fekete által nyújtott erő megzabolázásában rejtett, abban a tudásban, amelyre a mindig is babonásnak számító dalciaiak a „láthatatlan kéz” elnevezéssel utaltak. Bosszantó tehetség volt ez, hiszen a feketéhez, messze a legdrágább

színhez nem juthatott hozzá egyszerűen a Clay pénzügyi helyzetében lévő ember, ha egyáltalán elmondható, hogy Clay-nek volt bármilyen pénzügyi helyzete. A kulacsban lévő vízben alig egygyűszűnyit oldottak fel, és ez is elvitte kéthavi tolvajportékából származó, teljes bevételüket. A ring peremén, szemében halálos szándékkal és megfeszített izmokkal ólálkodó Cralmoort elnézve Clay most először nemigen hitte, hogy a termék elég lesz.

Ellenfele a gong első szavára nekilendült, és a tömeg ordítása eddig nem hallott magasságokba csapott, hiszen a törvénytelen küzdelemre odasereglett csöcselék megszimatolta a halál ritka, ám annál többre becsült szagát. Clay leplezte magát, hagyta, hogy az első ütés az arcán csattanjon, és csak egészen kevés feketét használt, hogy enyhítse a csapást. A támadója öklét éppen akkor állította meg, amikor hozzáért a húshoz. Meggyőző fájdalomkiáltást hallatott, és elpördült, így Cralmoor második csapása már a füle mellett füttyült el. A szigetlakó felhördült eszeveszett dühében, és újabb rohamra indult. Clay hagyta, hogy ismét hozzáérjen, de elterelte a támadás erejét annyira, hogy mindketten talpon maradhassanak. Birkóztak, félőrlött táncosokként pörögtek a ringben, miközben Cralmoor végig szitkozódott valami törzsi nyelven. Csak püfölte és püfölte Clay hasát, de a fekete szétosztatott minden csapást. Már csak néhány pillanatra való maradt, és aztán a hatás végleg elmúlik.

A fiúnak sikerült kiszabadítania magát a fogásból, majd hátrahúzta a karját, és úgy tett, mintha balegyenessel célozná meg Cralmoor fejét, miközben lebukott az ellencsapás elől, és a szigetlakó jobb lábára szegezte a tekintetét. Épphogy csak megbökte, amit akár úgy is lehetett értelmezni, hogy a másik megcsúszott. Éppen csak annyira, hogy elveszítse az egyensúlyát, és egy röpke pillanatra leeressze a kezét az arca elől. Clay minden megmaradt feketét beleadott az ütésbe, arra a pontra koncentrálva, ahol az ökle találkozott Cralmoor állkapcsával, és érezte, ahogy a csont ripityára törik. A szigetlakó megpördült, és a szájából vér fröccsent a bámész tömegre. A nézőkre néma csend ereszkedett. A bevert állú bajnok megtántorodott, de tompuló tekintete és botladozó léptei ellenére valahogyan sikerült állva maradnia.

– A francba! – sziszegte Clay, azzal Cralmoor hátára pattant, és két lábát az óriás törzse köré csavarta. Amaz végre felbukott a súlytól, bár tovább küzdött, könyökével csápolta, és a fejét rángatta, mert bokszolói ösztöne önkéntelenül is folytatta a küzdelmet. Beletelt egy kis időbe, Clay talán úgy

három egész percig ütlegette és verte a padlódeszkába a fejét, mire végre Lemul Cralmoor, a krétaring bajnoka és Vájtrév legrettegettebb bajvivója eszméletlenül feküdt a Gyarmatosítók Menedékének padlóján.

A tömeg rekedtre ordította magát a nagy pfujolásban.

– Háromezer-hatszáznyolcvankét Vashajó ira – tekerte a bankjegyeket csinos hengerré Derk. – Plusz még négyszáz tőzsdei értékpapírokban és különféle értéktárgyakban.

Clay elvigyorodott, aztán felszisszent. Joya ismét az arcán éktelenkedő vágásba döfte a tűt.

– És a három ferosi jegy ára? – kérdezte.

– Ezerötszáz. Sokáig kellett alkudozni érte, elhiheted. – Derk hátradőlt a pénzzel megrakott asztaltól, és szép vágású arcán inkább tűnődés, mintsem öröm tükröződött. – Megcsináltuk. Ennyi év gürzés után végre útra kelhetünk.

– Majd akkor hiszem el, amikor megvetjük a lábunkat a ferosi mólókon – szólt oda Joya, miközben lecsípte a varrat végét, és letörölte a vért Clay arcáról. – Addig nem.

Odatartott egy poharat, amikor a bajvivó felült az ágyon.

– Zöld? – szaglászta meg Clay az enyhén savas folyadékot.

– Hat csepp. Ennyink maradt – felelte a lány.

Clay a fejét rázta, és félretette a poharat.

– Akkor legjobb, ha spórolunk vele.

– Meg kell gyógyulnod.

– Nem fáj annyira – nyögte a fiú, és felkelt a fekvőhelyéről, de Cralmoor minden egyes ütését a bőrén érezte. – Te magad mondtad, hogy még nem vagyunk kinn a slamasztikából. Ha megszorongatnak a kikötőbe menet, még jól jöhet néhány csepp zöld.

– Kimehetek, hogy szerezzek még – ajánlotta Derk. – Fél tucat szállítót tudok kőhajításnyira.

– Nem – lépett az ablakhoz Clay. Szorosan bedeszkázták, hogy elrejtse a lámpa fényét, de Derk észszerű elővigyázatosságból fűrt egy apró kémlelőnyílást. A fiú most ezen keresztül kukucskált ki a sikátorok és utcák alatt elterülő labirintusára, de semmi érdemlegeset nem látott vagy hallott. A Vaknegyed éppen olyannak tetszett, amilyennek lennie kellett a hajnali órákban, mielőtt a mólón felordítanak a hajókürtök, és istenigazából el-

kezdődne a hétköznapi harcok. A szajhák, tolvajok, szállítók, hamiskártyások és tucatnyi egyéb ősi foglalkozás képviselői ilyenkor magukhoz térnek az éjszakai révülettől, hogy mindent ugyanúgy újrakezdenek, miközben azon tűnődnek, vagy talán azt remélik, hogy ez lesz az utolsó, küzdelemmel teli nap.

– Nem – ismételte önmagát. – A következő két napban láthatatlanná kell válnunk. Ha emlékeztetjük rá Keyvine-t, hogy létezőnk, még elkezd kombinálni azzal az éles eszével. Az pedig nagyon nem jó nekünk.

A Látó régi templomának tornyában rejtőztek el, a Csapfaragó soron. Legjobban őrzött titkuk és kedvenc rejtekhelyük volt ez, amelyet csak vészhelyzet esetén használtak. Baljós történetek keringtek a helyről, leginkább a Fakószemű Prédikátor szellemének főszereplésével, aki állítólag még mindig itt kísértett. A százéves legenda szerint a Prédikátor tucatnyi szajhával végzett lenn a pincében. Feldarabolta őket, és bábukat készített a hullájukból, ám azt máig nem lehetett tudni, miért tette, és indokai ezernyi perverz elmélet tárgyát képezték. Clay kételkedett benne, hogy létezett egyáltalán a Prédikátor, de az öregebb vaknegyediek megesküdtek rá, hogy a történet igaz. Akárhogy is, az ősi kísértettörténet hasznosnak bizonyult, hogy távol tartsa a kéretlen látogatókat, ugyanis még a legelszántabb árokszéli részeg sem merészkedett volna a templom közelébe. A lépcső látszólag félig elrohadt már, de Clay és Derk jó pár javítást elvégzett az évek során. Nem olyanokat persze, amelyek feltűntek volna, csak éppen annyit, hogy megerősítsék a fokokat egy sietős felkapaszkodás esetére, ha a kapaszkodó személy tudta, hová tegye a lábát. A templomtoronyban tartottak némi irát meg egyéb különféle készleteket, de ettől függetlenül nem nagyon mutatkoztak arrafelé, nehogy az arcuk túlságosan összekapcsolható legyen a hellyel. Ami pedig a Fakószemű Prédikátort illette, Clay még színét se látta a vén kurafinak.

– Hajót is választottál már? – kérdezte Derktől Joya, és kecses ujjait végighúzta az asztalra kiöntött érméken. Clay már korábban is észrevette, hogy a lány ujjai nem tudnak nyugodni, amikor ideges.

– Bizony választottam, egy szem húgocskám – felelte a testvére, azzal egy teljesen átlagos bőrtáskába söpörte a nyereményt, amit előzőleg kipárnázott, hogy ne csörögjön. – A KK *Törekvés* két napon belül kihajózik.

– Egy Keleti Konglomerát-hajót találtál nekünk? – lepődött meg Clay, de nem fordult el az ablaktól.

– Gondoltam, a legjobb, ha elkerüljük a Vashajó Szindikátus járatait. A mi szempontunkból túl jól szabályozzák őket.

– Tehát nem vértüzelésű hajón megyünk? – érdeklődött Joya kissé csatlódottan. Clay tudta, hogy gyermekkor óta vágyott rá, hogy vöröstüzelésű óceánjárón utazzon. Közös álmuk volt ez, meg az is, hogy olyan messze kerüljenek ettől a pöcegödörtől, amilyen messze csak lehetséges.

– Sajnos nem – felelte a bátyja. – Kénytelenek leszünk megbarátkozni a szénfüst aromájával. Azért elég sebes járgány az. A fedélzetmester szerint hat héten belül Ferosban vagyunk, ha jó időt fogunk ki. Gyakorlatias ember az, elszállásol minket egy kellően félreeső kabinban.

– Úgy érted, az egész út alatt a fedélzet alatt kell bujkálnunk? – kérdezte a lány. – Azt hittem, legalább látok valamit a Szigetekből.

– Ferosban lesz elég látnivaló – nyugtatta Clay. Már éppen ellépni készült a kémlelőlyuktól, amikor megakadt a szeme valamin odalenn az utcán. Egy árnyékon a két hold fényében. Az árnyalak óvatosan mozgott, mint mindenki, aki sötétedés után merészkedett a Vaknegyedbe, de kissé túl széles körméréttel bírt ahhoz, hogy eredményesen lopózhasson. Clay mereven bámulta az utcát, miközben feltartotta a kezét Derknek, tenyérrel kifelé, szétterpesztett ujjakkal. Székek súrlódtak a földön, és téglák csusszantak félre a helyükről, aztán a barátja is ott termett az ablaknál, és a kezébe nyomta a két öreg, de még használható revolver egyikét, amelyeket a falüregből vett elő.

– Hányan vannak? – suttogetta neki.

– Egyedül, és azt hiszem, felismerem a termetét. – Clay figyelte, ahogy az árnyék előővakodik a Csapfaragó és Csipkeverő sarkán. A holdfényben előtűnt egy sápadt, kerek arc. – Speeler az, és egyedül jött.

– Minek merészkedne az utcákra ebben az órában kíséret nélkül? – tűnődött halkan Derk. – Nem jellemző rá. Mit gondolsz?

A másik Speeler puhány arcán tartotta a szemét, és elkeseredett feszültséget látott rajta. A jövevény a tornyot bámulta.

– Valamelyikőtök beszélt neki erről a helyről?

– Tegnapig még Joyának sem árultam el – válaszolta Derk, miközben a húga halkan elmormolt egy nemet az orra alatt. – Bár Speeler furmányos fickó. Úgy hiszem, simán képes volt rá, hogy felfedezze a mi kis búvóhelyünket.

Clay nézte, ahogy kövér látogatójuk egy pillanatra habozik, aztán eltökélt kacsázással a templom felé veszi az irányt.

– Mindenesetre úgy látom, eldöntötte, hogy bekukkant.

A lépcsőhöz indult, aztán megtorpant, mert a szeme megakadt az ágy mellett álló zöldön. Sajgó tagjai most erősen lüktettek, ahogy a szívverése felgyorsult.

Nincs értelme fegyvert húzni, ha nem tudom egyenesen tartani – gondolta, és egy húzásra felhajtotta a víz és zöld keverékét. Azonnal érezte a hasában gyülő tüzes melegséget, amely szétáradt a végtagjai irányában, és minden fájdalmát megszüntette. A zöld áldottaknak és nem áldottaknak egyaránt élénkítő- és regenerálszernek számított, de a testnek nyújtott különleges hatását csak a véráldottak élvezhették. Mire Clay elérte a lépcsőházat, a látása kitisztult, a füle kiélesedett, és az egész teste mintha megnövekedett erőnlétől zsongott volna.

– Maradjatok itt! – utasította Derket. – A legjobb lesz, ha csak egyikünket látja.

Kilépett a felső fordulóra, és a testét a falhoz nyomva óvatosan lekémlelt. Speeler a lépcsőház romos négyzetébe keretезve állt, és kétségbeesett esdekléssel az arcán bámult felfelé. Üdvözlése elhallatszott a torony tetejéig, és a rekedt kiáltásban sietség és vonakodás csengett.

– Clay, beszélünk kell!

A megszólított nem válaszolt, csak revolverrel a kezében lement a lépcső-sor feléig, ahol a lépcsőfokok látszólag a semmibe vesztek. Valójában Derkkel egy rejtett fokot eszkábáltak a falra, amelyiket szükség esetén ki lehetett csúsztatni. Clay a féregrágta korláton nyugtatta a karját, és lelógatott pisztollyal nézett le Speelerre. Semmi fenyegetőt sem látott a férfin, aki szemmel láthatóan üres kézzel jött, bár köztudott volt, hogy apró, ám annál halálosabb kétlövetűt hord súlyos zöldbőr kabátja számtalan zsebének valamelyikében.

Clay legszívesebben hagyta volna, hogy a csend hosszabbra nyúljon, és Speeler kényelmetlen helyzetében kinyögje látogatása célját, ám a zöld hatása csak ideig-óráig tartott.

Ha eljött a cselekvés ideje, gyorsan ki kellett derítenie, mit akar a másik.

– Nem emlékszem, hogy meghívót küldtem volna, Speeler.

– Bocsánatot kérek a zavarásért. – A sárga fogak villanása ideges mosolyba torkollott. A félhomály ellenére Clay látta, hogy látogatójuk homlokán verejték csillog.

– Na, elő a farbával! – rántotta meg Clay türelmetlenül a fegyvert tartó csuklóját. Gyerekkora óta ismerte az idősebb fiút, aki nem tartozott a falká-

jukba, de megbízhatóan szétszórta a drágább zsákmányt, és egy-két csepp terméket is beszerezett, ha kellett. Speeler adta el neki a gyűszűnyi feketét is, és szokás szerint nem tett fel kérdéseket, bár minden valószínűség szerint kitalálta, mire kell. És most itt állt, ahol nem kellett volna neki, és ijedtebbnek tűnt, mint amilyennek Clay emlékezete szerint valaha is látta.

– Igazából éppen a jussomért jöttem – így Speeler. – Tartozol nekem. Ki kell egyenlítened a számlát ma éjszaka.

Való igaz, hogy tartozott Speelernek. Néhány évvel azelőtt ocsmány csepetatéba keveredtek egy kikötői bandával. Dalciaiak voltak, akiket a vállalati törvény megsértése miatt rúgtak ki a hajójukról, és akiknek a tolvajlason kívül semmilyen más megélhetési forrásuk nem maradt. Az elkeseredettség és a dalciai hagyomány, amely mindenek elébe helyezte a férfiúi erőszakot, elkerülhetetlenné tette az összetűzést a már meghonosodott bandákkal. Éppen akkor támadtak Clay-re és Derkre, amikor nyélbe ütöttek egy üzletet Speelerrel a kémények és csempézett falak útvesztőjében, az Iparos sortól nem messze. Kövér szállítója csak két testőrt hozott magával, míg a dalciaiak tízen voltak, és a magaslatokhoz szokott tengerészek biztonságával és fürgeségével ugrottak át a tetőkön.

Rosszul is végződhetett volna a dolog, ám ruganyosságuk és a hasítóbárd forgatásában való gyakorlottságuk ellenére a dalciaiak bőre nem állította meg a golyót. Lepuffantottak kettőt, Speeler testőrei meg még hármat. A maradék mind elmenekült, egy híján: a legnagyobb darab, aki minden bizonnyal a vezetőjük lehetett, a hassebéből ömlő vér ellenére teljes gőzzel Clay-nek rontott. A fiatalember tíz lépésről beleröpítette az utolsó golyót, de a lövedék alig lassította le a tagbaszakadt fickót, aki magasra ugrott, bárdját egy koponyahasító csapásra emelve, ám holtan esett össze, amikor Speeler két golyót küldött a fejébe.

– Ma éjszaka nem alkalmas – felelte Clay. Bár nem örült, hogy tiltakoznia kell. Az övékéhez hasonló társadalomban a kiegyenlítetlen tartozás jelentős súllyal ült az ember vállán, még akkor is, ha az illető két napon belül az óceán túlsópartjára készült.

– Ha nem kerítünk rá sort ma éjszaka, akkor engem kicsinálnak – felelte Speeler. – Érkezik egy zöld- és vörösszállítmány. Korvantin anyag, ezért ilyen titkos és védett. Kötelezettséget vállaltam az eladókna, de egy napot késtem a kellő összeg összekaparásával, és ezek nem valami megértő népség.

Korvantin anyag – morfondírozott Clay. – *Tehát kalózzok. Nem csoda, hogy ideges!*

– Hol vannak a saját legényeid? – kérdezte.

– Jönnek ők is, de a helyzet faramuci voltát tekintve úgy éreztem, jól jön, ha bebiztosítom magam. – Lassú mozdulattal benyúlt a kabátja alá, és kihúzott egy üvegfiolát. – Zöld. – Gyakorlott alsó dobással elhajította az üvegcsét, amelyet Clay a mellkasa előtt elkapott. Kivette a dugót, és bele-szimatolt. Orrlyukai kitágultak a csípős illattól. Régóta nem szagolt ilyen jó anyagot.

– Erős – figyelmeztette Speeler. – Alacsony hígítású. Várj vele egy darabig, amíg igazán szükség nem lesz rá. Gondoltam, jöhetnél háttérőrszem-nek. Ha a dolgok csúnyán alakulnak, felhajtod, és kiviszel onnan.

– Mennyi áruról beszélünk?

– Tíz hordó zöld, három vörös.

– Az én részem?

– Öt százalék. Persze majd akkor, ha mind túladtunk rajta.

– Legyen tíz. És termékben kérem. Zöld és vörös kell, egyenlő részben.

– Tartozol nekem, Clay – csikorogta Speeler, és őszinte haragja egy pil-lanatra felülírta a félelmét.

– Ha nem tartoznék, már régen nemet mondtam volna. Te is előadtad a kívánságodat, íme az ajánlatom. Fogadd el, vagy húzz el innen!

Kitartotta a fiolát, készen rá, hogy elhajítsa, úgy figyelte a kényszerhely-zet elé állított Speelert. A férfi idegesen babrált az ujjáival, és kopaszodó homloka még a szokásosnál is jobban fénylett. *Akárkik is ezek a kalózzok, megijesztették annyira, hogy képes lemondani egy kis haszonról.* A gondo-latra eszébe ötlött, hogy talán fel kellene emelnie a százalékát tizenötre, de Speeler végül fújt egyet, és bólintott.

– A Bewler-mólón – felelte. – Két óra múlva.

– Ott leszek.

Clay megfordult, hogy felmásszon a lépcsőn, de megtorpant, amikor Speeler halkán, ám őszintén hozzáfűzött még valamit.

– Nem jöttem volna, ha nem az életemről lenne szó. Ugye tudod?

– Persze hogy tudom – küldött neki Clay egy halvány vigyort, azzal zsebre vágta a fiolát, és visszafordult a lépcső felé.

A Bewler-móló a kikötő nyugati végén terült el. A lekoszlott és kerülendő rakodópartot csak az mentette meg a teljes enyészettől, hogy olykor-olykor kikötött mellette az Alebond Árucikkek hajója. Ezen kívül azonban az itt veszteglő tengerjárók többsége független volt, kékvadászok vagy alkalmi szénégetők, és egyszer-egyszer egy kecses, de egyébiránt jellegtelen korvantin stílusú teherhajó. Clay már azelőtt is látta a járművet, minden alkalommal más és más vállalati lobogó alatt, és más-más névvel az oldalán. Ám a szakmájabeliekhez hasonlóan Clay is ismerte a hajó valódi nevét: *Szélkirálynő*. A mendemonda szerint a Korvantin Birodalmi Kereskedelmi Szolgálat büszkesége egy napon kalózok zsákmányául esett a tengeren, Varestiától nem messze. Vörösdagálynak nevezték azt a területet csaknem egy teljes évszázada, azóta, hogy a birodalom elveszítette a félszigetet. A Varestiában jelenleg kormányzat címén működő vezetésnek esze ágában sem volt szigorúan betartatni a Vállalati Törvényt, így a legtöbb kalózhajó nyugodtan kiköthetett, és olívabőrű, hírhedten hallgatag, ám lobbánékony természetű legénységük is gyakran a félszigetről származott.

Clay a Tengerészek Menedékének tetején ült. Az ivó magas, elhanyagolt épülete tökéletes rálátást nyújtott a mólóra, kiváltképp arra a húsz négyzetméternyi macskaköves területre, ahol általában az ilyesfajta üzleteket intézték. A kalózok már megérkeztek: a fél tucát, sötét pamutruhát és strapabíró csizmát viselő férfi és nő egy vitorlavássonal letakart szekér előtt sorakozott fel, és Clay úgy ítélte, profi csapattal van dolguk. Egymástól megfelelő távolságra álltak fel, és a két szélső ismétlőkarabéllyal fegyverezte fel magát. A többiek némán, de éberén várakoztak, és öltözküket pisztolyok és különböző méretű pengék tarkították. A középen álló nő lehetett a kapitányuk, vagy legalábbis valami rangidős tiszt, akit megbíztak az üzlet lebonyolításával. Nem látszott különösképpen magasnak vagy ijesztő természetűnek, de a parancsnokoknál megszokott tekintély néma érzete lengte körül. Magabiztosságát kétségkívül nagyban növelhették a dereka körül hordott dobókések és a vállán átvetett vadászpuska.

Derk tiltakozására ügyet sem vetve, Clay egyedül jött el a találkozóra.

– Hát nem vagyok a társad? – kérdezte a másik, és csak félig-meddig tettette a sértődött hangszínt.

– Speeler túlzottan ijedtnek tűnt. Valami bűzlik. – Clay belebújt a pisztolyövébe, és szorosra húzta a vállán. – Lehet, hogy menekülnöm kell, és

akkor nem fogsz tudni lépést tartani velem. Mellesleg – biccentett a zsákmányt rejtő bőrtáska felé, aztán jelentőségteljes pillantást vetett Joyára – valakinek őrizni kell az értékeinket.

– Ha tényleg olyan ijedt volt, akkor nem kellene odamenned – marasztalta Joya. – Valami nincsen rendjén ezzel a dologgal, Clay.

– A Vaknegyedben vagyunk. Itt soha semmi sincsen rendjén. A dolgoknak sokkal édesebb szaga lesz Ferosban, főként egy dugi készletre való minőségi termékkel, amin túladhatsz.

Kerülő úton ment a találkára, hogy ne érintse a protektorátus fő járőr-útvonalait és a territoriálisabb falkák tanyáit. Amikor elérte a Tengerészek Menedékének tetejét, hasra feküdt, és kúszva ment a rejtékhelyéig, mert tartott a két hold vetette áruló árnyékoktól. Hosszú munkatapasztalata csalahatatlan időérzéssel áldotta meg, és elég korán ért oda ahhoz, hogy végignézhesse a zsákmányukkal megrakott kalózok érkezését.

Speeler negyedóra múlva került elő. Négy testőrt hozott magával; szokásos társait, Jesht és Mingust, meg két másik, egyformán öles termetű legényt. Clay figyelte, ahogy közelebb mennek a kalózokhoz. A testőrök szeme közben folyamatosan a félhomályba borult kikötőt pásztázta. Lecövekelték úgy tíz lépésre a nőtől, aki Speeler alig hallható üdvözlésére udvariasan biccentett. Karba öltött kézzel, némán állt, míg a kövér ember előadta a mondandóját, pufók kezével békítő mozdulatokat téve. Egy jó percig hadart, majd elhallgatott, és feszült várakozással összefűzte a kezét.

A nő csak nézte egy darabig, aztán vállat vont, és hátat fordítva gyors parancsot adott a beosztottjainak. Két izmos kalóz előrébb gördítette a szerkeret, és hátrahúzták a viaskosvásznat, megmutatva az alatta rejtőző hordókat. A kapitány kinyújtott kézzel hívta Speelert, hogy szemlélje meg az árut. A szállító rövidre fogta a dolgot, két hordóból húzta ki a dugót, és beléjük szimatolt, aztán elégedetten hátralépett, és intett Mingusnak, hogy jöjjön. A testőr lassú mozdulatokkal kivett egy duzzadó tárcát a kabátja alól, és átadta a nőnek. Minden bizonnyal a vállalati irák és tőzsdei papírok megfelelően tarka összeállítását tartalmazta.

A nő számolta meg a pénzt. A néhány cseppnyi zöld hatása már elmúlt, ám a maradék természetellenesen éles látást biztosított Clay-nek, olyan nyira, hogy azt a villanásnyi, lopva tett mozdulatot is észrevette, amikor Speeler egyik új testőre a kabátja alá nyúlt, és kihúzott egy revolvert. Rövid csövé, fekete mázas, harmincötös Dessinger volt, a Vashajó Protektorátus

titkos ügynökei által használt kincstári fajta, ami azt jelentette, hogy az éjszaka eseményei határozottan vészjósló fordulatot vettek.

Túl gyorsan történt minden ahhoz, hogy közbeléphetett volna, vagy akár egy figyelmeztető kiáltás elhagyhatta volna az ajkát. A Protektorátus embere revolverével megcélozta Speeler tarkóját, és meghúzta a ravaszt, miáltal a szállító arcának nagy része a kalóznőre fröccsent. A másik testőr ekkor már szintén tüzelt, Mingus és Jesh is kapott egy-egy golyót, még mielőtt a fegyverükre teheték volna a kezüket. Clay sebesen elhúzódtott a tető szélétől, és a zölddel teli fiola után kotorászva puskaropogásra számított, ahogy a kalózok a portékájukat védve visszaverekszik magukat a *Szélkirálynő*höz. Ám az erőszakos tetteket váratlan, néma csend követte, és Clay keze döbbenten megállt a zsebében.

Kissé feltornászta magát, hogy megkockáztasson egy röpke pillantást a mólóra, és azt látta, hogy a kalóznő egyértelmű undorral törli le Speeler vérért az arcáról, de a vonásain nem jelent meg a megtorlás vágya. A társai is ugyanabban az alakzatban álltak, mint addig, és egyikük sem húzott kardot, vagy célzott a lőfegyverével. *Csapda* – eszmélt Clay, és végignézte, ahogy a nő rövidre fogott üdvözlést vált Speeler gyilkosával. – *Egyenesen belesétált, ráadásul két protektorátusi alkalmazottal a háta mögött.* Clay tekintete visszatért a termékkel megrakott szekérre. – *Jól megalkotott csapda, annyi szent. Nehezen állt volna ellen neki... ahogy én is.*

A gyanú nőttön-nőtt, miközben sebesen hátrált a tetőn, és amint felfogta saját kínos helyzetét, a megértés bizonyossággá erősödött. – *Kinyomozták, hol rejtőzöm, aztán készpénzre váltották Speeler iráját, hogy idecsaljanak. Nem lehet véletlen.* – Gondolatai sebesen visszaugrottak a templomban várakozó Joyához és Derkhöz, akiknek fogalmuk sem volt a rájuk leselkedő veszélyről. Megpördült, felült, és a fejét hátravetve egy nyeletre felhajtotta a zöldet, remélve, hogy időben visszaérhet hozzájuk.

– Ez meggondolatlanság volna, fiatalember.

A körülbelül ötvenéves nő az ivó kéményén állt. Őszes csíkokkal tarkított haját feszes kontyba fogta, és karcsú alakját tetőtől talpig fekete öltözkébe bújtatta. Komor, már-már ítélkező arckifejezéssel nézte Clay-t, amelybe azonban némi együttérzés vegyült. *Úgy jutott fel ide, hogy egy pissenés nem sok, annyit sem hallottam* – csodálkozott némán Clay, az ajka között tartott fiolával. – *Vashajós véráldott.*

És az ő vérében bizonyosan nem csak zöld van.

Maga is tudta jól, hogy reménytelen a helyzet: nem képzelhette, hogy méltó ellenfele lehet a nőnek, még akkor sem, ha a szekér összes terméke a rendelkezésére állt volna. De Joya és Derk várt rá, bíztak benne, hogy visszatér, ahogy az elmúlt tíz évben mindig is tette. Eddig még sohasem okozott nekik csalódást.

– Ne! – parancsolta a nő, amikor Clay megborította az üvegcsét. A hatás épp olyan hirtelen jött, amilyen váratlanul érte: a nyelve jól ismert perzselését most elfojtotta valami sokkalta fanyarabb íz, valami visszataszító, ami mégis a legjobb termékhez hasonló sebességgel áradt szét a hasában. *Romlott!* – döbbsent rá, miközben a nő kinyújtott karral leugrott a kéményről. Érezte, hogy az ujjai végigsúrolják a sajátjait, de nem sikerül megkapaszkodni bennük, mert lebucskázott a tetőről, és a roszullét tűzként lángolt fel a gyomrában. Aztán már csak a végtelen zuhanás maradt a feketeségbe.